

Zemljevid Leopolda Severja kaže, da je na ozemlju sedanje Slovenije še vedno precej ostankov starodavnih predkrščanskih verstev, kar je tudi dokaz za zelo zgodnjo poselitev slovenskega ozemlja z našimi predniki.

Pozabljena veličina slovenskega ljudskega izročila

»Naš rod bo tū gospodovāl. Naš jezik,
naše pravo! Pod streho našo tuji ród.
Naj gost nam bo, a ne gospód.«

Simon Gregorčič

Slovenci imamo bogato in raznoliko ljudsko izročilo. To govori med drugim o moških bitjih (divji mož, ajd, velikan, škrat, povodni mož, pasjeglavec, volkodlak itd), o ženskih bitjih (divja baba, baba Pehta, krivopeta, Torka, vesna, vila, žalik žena, rojenica itd), o lovilnih in rajalnih igrah, ki naj bi izvirale že iz paleolitika, o orodjih in pripomočkih iz časa pred rimsko zasedbo itd.

Dr. Anton Perdih Leopold Sever, Arhiv Demokracije

Slovensko ljudsko izročilo govori o »divjih ljudeh«, ki so živeli v višjih predelih. Videti je, da so bili ti »divji ljudje« nabiralci in lovci in da so govorili jezik, ki je bil podoben tistemu, ki so ga govorili kmetovalci v dolinah. Po našem ljudskem izročilu so se bili namreč sposobni sporazumevati o zelo podrobnih stvareh.

Kaj so tičnice?

Leopold Sever je v svojih knjigah predstavil ostanke predkrščanskega

načina življenja in verovanja na Dolenjskem, o katerem se je pogovarjal z več kot 5.000 ljudmi. Tam so častili svete vode, npr. trimožnike, in še po 2. svetovni vojni so uporabljali njihovo zdravilnost. Verovali so, da ptice, zlasti žerjavi, odnašajo duše umrlih v nebo, na ono stran meseca. Zanje so pripravili posebne svete prostore, tičnice, kjer so marsikje v vsaj dve vrsti zasadili drevesa, na primer bele gabre, ki so jim odstranili vrhove, da so se veje razrasle tako, da so bile primerne za gnezdenje ptic. Značilna je bližina gradišč in tičnic, zlasti na področjih železnodob-

nega življenja. Zabeležil je več kot 200 gradišč in več kot 200 tičnic (Tičnica, Tičn'ca, Tičistan, Tičerca, Tičnik, Tičvo, Na tičnici, Tičjak, Tičjek, Križ na tičnici, Ptijček, Za tičnico itd). Po obliki so bile tičnice največkrat trapezoidne oblike, označene s kamni ali plitvimi jarki. V njih so izpostavili pokojne, da so ptice lahko odnesle njihove duše v raj.

Posoče in njegovo staroverstvo

Svoje staroverstvo ima tudi Posoče. Zabeležil ga je Pavel Medvešek - Klančar do okoli leta 1970, njegove sedanje sledi pa opaža Rafael Podobnik. Na tem območju je bilo že prej zabeleženo izročilo o slovenski kraljici Vidi, ki je v Landarski jami prestala napad Atilovih Hunov, to je okoli leta 450 po Kr. Dialektologinja Ljubov Kurkina pa je opazila tu zelo starinske narečne značilnosti.

Posoško staroverstvo (posoška rodna vera) ni bilo samo verstvo, temveč tudi način življenja v popolni svobodi, ki je spoštovala tudi popolno svobodo drugih. Verovali so v enega boga, to je v boginjo, ki so jo imenovali Nikrmana ali Velika mat ali Velča mat. Verovali so tudi v množico duhov (Prh, zdravilec Belin, nadduh, dobri duh, črni duh, podzemni duh, vodni duh, deževni duh, gozdni duh, veterni duh, ognjeni duh itd). Dobri duh da je ustvaril sonce, nebo, dan in moškega. Črni duh da je ustvaril luno, zemljo, noč in žensko. Imeli so tudi svoj opis stvar-

jenja sveta. Rekam so dajali ženska imena, potokom, ki so pritekali vanje, pa moška. Njihova sotočja naj bi imele posebne zdravilne lastnosti.

Tročani kot varstvo pred škodljivimi vplivi

Za varstvo pred škodljivimi naravnimi in duhovnimi vplivi so imeli tročane. Ti so bile trikotne oblike, zlasti pravokotni trikotniki, ki so jih tvorili vrhovi svetih gora, svete globeli, svete jame, sveti kamni, svete skale, posebno tiste, ki so jim pravili matjar. Poznali so več ravni tročanov in tročani nižje ravni, npr. tročani domačij, so bili postavljeni v skladu s tročani višje ravni. Poseben pomen so imele tako imenovane kačje glave. To so bili posebni kamni v obliki kačje glave, ki so jim izvrtali luknje za oči in jih napolnili z drugo posebno snovjo. V tem staroverstvu sta bila najpomembnejša kamen in les. To kaže na nepretrganost verstva iz časov kamene dobe.

Reinkarnacija kot del staroverstva

Verovali so tudi v reinkarnacijo. Tisti, ki so živeli po pravilih, so si lahko sami določili, kam naj gre po smrti njihov zduhec (duša). Pogosto so izbrali ptičja, zlasti orla, pa tudi netopirja, metulja, kačjega pastirja itd. Poznali so tudi več moči in več svetov. Najpomembnejši so bili tretja moč, tretji svet in peta moč, peti svet. V petem svetu večno sije sonce, tam je večna pomlad, in če pride zduhec v peti svet, ne more drugam. To spominja na indijsko nirvano. Telo umrlega ni bilo več pomembno. Po pogrebu so morebiti na grob postavili kamen in ga redko obiskali. Skupnih obredov niso imeli. Vsak je po svojem občutku kdaj pa kdaj zase dal daritev na katerega od svetih mest. Tisti na višji ravni so obiskovali kako sveto goro, npr. Jelenk.

Imeli so svojo območno organizacijo, ki so jo omejevale gore oz. doline. Vodil jo je dehnar, ki so mu pomagali zaprišeženi. Varovala jih je črna vahta. Dehnar je bil predvsem duhovni voditelj, ki je pomagal ali svetoval ljudem in urejal spore med njimi. Na svetih mestih je tudi poročal pare. Občasno so se dehnarji srečevali na kateri od svetih gora, se posvetovali in reševali spore med območji.

Kras in njegovo staroverstvo

Boris Čok zbira podatke o predkrščanskem verstvu na Krasu. V primerjavi s posoškim staroverstvom ima

Naši predkrščanski predniki so verovali, da ptice, zlasti žerjavi, odnašajo duše umrlih v nebo, na ono stran meseca.

kraško staroverstvo več podobnosti z vzhodnoslovanskim staroverstvom. Vprašanje je, ali ni to posledica tega, da je prišlo poljedelstvo v Slovenijo najprej na Kras (pred okoli 7.500 leti) in da so osnove vzhodnoslovanskega staroverstva prinesli poljedelci z Bližnjega vzhoda.

Dokazi o stotisočletni poseljenosti

Nekateri podatki o teh staroverstvih in njihove podobnosti z verstvi ob altajskem pogorju, na Tibetu, v Indiji, se skladajo z novimi ugotovitvami, da so v Evraziji ljudje preživeli kozmogoni mega-cunami pred okoli 68.000 leti na območju od Alp do Karpatov in se nato od tod širili naokoli, v Azijo in Afriko. V Aziji so najprej in v še nekaj kasnejših valovih prišli po južnem delu, npr. v Indijo in od tam naprej. V srednji Aziji so prišli pred okoli 50.000 leti.

Nekateri vidiki posoškega staroverstva nakazujejo njegove začetke pred več kot 60.000 leti. V kraškem staroverstvu so vidni tudi doprinosi kmetijcev izpred okoli 7.500 let. V dolenskem staroverstvu pa najmanj iz časa železne dobe. Vse troje pa kaže na neprekinjeno poselitev naših prednikov na našem ozemlju od kdo ve kdaj, to je v zadnjih sto tisoč letih ali še prej.

Kaj pa genetika?

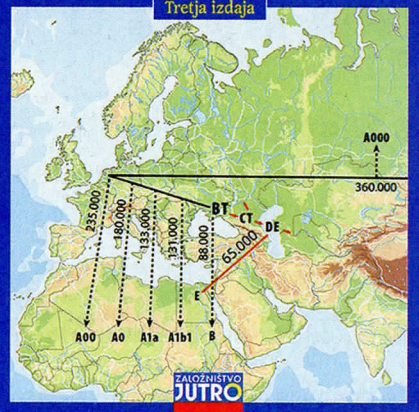
Če povzamemo še védenje o našem izvoru na podlagi drugih podatkov:

- Preživetje pred okoli 68.000 leti na območju od Alp in Balkana do Karpatov; moški haploskupin BT CT CF F in ženska haploskupina U.
- Nastanek haploskupine I pred okoli 43.000 leti in njena razširitev po vsej Evropi in na Bližnji vzhod.
- Preživetje zadnje poledenitve in ponovna širitev.
- Pred okoli 13.000 leti vdor moških s haploskupino R1b v vzhodno Evropo in tam iztreljenje moških s haploskupino I.

IZVOR SLOVENCEV IN DRUGIH EVROPEJCEV

Anton Perdih

Tretja izdaja

Naslovnica tretje izdaje knjige o starodavnih prednikih Evropejcev in tudi Slovencev

- Pred okoli 8.000 do 6.000 leti prihod kmetijstva – pretežno moških s haploskupino G2a in žensk z množico haploskupin.
- Ponekod pomešanje s prvotnimi prebivalci in razvoj novih kultur.
- Pred okoli 6.500 do 5.900 leti vdor moških s haploskupino R1b v Podonavje z vzhoda in uničenje nižinskih naselij ter večinska odstranitev moških s haploskupino G2a.
- Pred okoli 4.500 do 3.500 leti vdor moških s haploskupino R1b v zahodno Evropo, iztreljenje večine prejšnjih moških tam in ropanje pri nas.
- Pred okoli 4.100 leti prihod moških s haploskupino R1a z območij severno od Alp.
- Pred okoli 3.000 leti ponovni razcvet naših prednikov.
- Pred 2.200 do 1.900 leti rimsko zasedanje Slovenije in Balkana – postopni beg delov prebivalcev na sever in vzhod čez Karpatate do pred okoli 1.200 leti in močan upad števila naših prednikov. Staroselci, ki so pri nas preživeli rimsko zasedbo, so bili Slovenci.
- Umik ostankov Rimljanov in kasneje, po l. 568 po Kr., časna samostojnost. Vnična rast števila naših prednikov.
- Potem življenje pod germansko, romansko oz. madžarsko okupacijo – novi vnosi moških s haploskupino R1b. □

Dr. Anton Perdih je upokojeni univerzitetni profesor kemije in raziskovalec izvora Evropejcev, zlasti s pomočjo genetike.